

Ръоне Госини, Жан-Жак Семпе „Малкият Никола̀ пътува“

В четвъртък, нали не учим, отидохме с мама да пазаруваме. Тя ми купи страхотни жълти обувки, жалко, дето няма да мога да ги нося, понеже ми убиват. Ама аз не казах на мама, за да не я натъжавам и да бъда послушен. Като излизахме от магазина, мама ми посочи една голяма къща и рече:

– В тази сграда се намира службата на татко. Дали да не се отбием при него?

Аз казах, че ще бъде адски хубаво.

Когато мама започна да отваря вратата към службата на татко, отвътре се чу силен шум, а после влязохме в една стая, където имаше сума ти господа и всичките май бяха много заети. Татко вдигна глава над листовете, които гледаше, и страшно се учуди, когато ни видя.

– Я! – каза татко. – Какво правите тука? Помислихме, че шефът се връща.

След като ни видяха, другите господа май вече не бяха толкова заети.

– Момчета – рече татко, – да ви представя жена ми и сина ми Никола̀.

Господата станаха от бюрата и дойдоха да ни поздравят. Татко ги представи на мама.

– Този дебелият е Барлие, лаком е колкото си иска – каза татко.

Господин Барлие се разсмя; приличаше на моя приятел Алсест, само че с вратовръзка. Алсест ми е приятелче от училище и все яде.

– Това пък – продължи татко – е Дюпарк, много го бива да прави хартиени самолетчета. Този с очилата е Бонгрена; като счетоводител не го бива много, обаче е цар, що се отнася до скатаването. Дребничкият е Патмуй, може да спи с отворени очи; това са Брюмош и Трампе, а тоя с грамадните зъби е Малбен.

– Да не ви пречим на работата? – попита мама.

– Ни най-малко, госпожо – отговори господин Бонгрена. – Впрочем шефа господин Мушбум го няма.

– Значи това е прочутият Никола̀, за който толкова сме слушали? – попита господин Малбен, тоя със зъбите.

Аз му казах, че съм аз, всичките се изредиха да ме гаят по главата, разпитаха ме дали се уча добре, дали слушам и дали татко мие чиниите въщи. Аз отговорих на всичко с „да“, за да не сбъркам нещо, а те всички се разкикотиха.

– Много хитро – рече татко. – Я им кажи истината, Никола̀.

Тогавата аз казах, че не се уча толкова добре в училище, а пък те се разкикотиха още по-силно. Направо като в междучасие. Адски щуро.

– Е, виждаш ли, Никола̀? – рече татко. – Татко ти работи тук.

– От време на време, като не е зает с чиниите – обади се господин Трампе, татко го ръгна с юмрук в ръката, а господин Трампе го тупна по главата.

Аз се загледах в пишещата машина на едно от бюрата. Господин Патмуй се приближи до мен и ме попита искам ли да се науча да пиша на неговата машина. Аз казах, че искам, ама да не му преча. Господин Патмуй ми отвърна, че съм едно чудесно момченце, че тъкмо работел, но нищо, и извади от машината един лист, на който пишеше: „бадабадабададубидубидубодободо“ и нататък все така. Господин Патмуй ми показа как става и аз опитах, ама не натисках достатъчно копчетата. Господин Патмуй ми каза да не се боя, а да удрям силно, и аз фраснах с юмрук машината. Чуха се звуци и господин Патмуй май се притесни, опита се на свой ред да чукне по машината, каза, че нещо се е счупило, и се зае да го оправя.

Стоях си и гледах господин Патмуй цял омотан с червено-черна лента, много красиво, и изведнъж под носа ми прелетя хартиено самолетче. Беше го метнал господин Дюпарк. Самолетчето на господин Дюпарк беше жестоко и крилата му бяха оцветени в синьо, бяло и червено като на истинските самолети.

– Харесва ли ти моето самолетче? – попита ме господин Дюпарк.

Аз казах, че да, тогава господин Дюпарк заяви, че ще ме научи как стават и измъкна от бюрото си лист, върху който пишеше: „Предприятие „Мушбум“. И бързо-бързо с едни ножици, с малко лепило и едни цветни моливи измайстори друго самолетче. Бива си го господин Дюпарк; сигурно вкъщи има сума ти самолетчета.

– Упражнявай се – каза ми господин Дюпарк, – на бюрото ми има хартия.

Захванах се да правя самолетчета, а всички бяха наобиколили господин Патмуй, който беше много зает с пишещата машина. Имаше червени и черни петна по лицето и по ръцете, понеже лентата пускаше боя, също като синята ми пижама. Татко и другите господа даваха майтапчийски съвети на господин Патмуй. Само господин Барлие не беше при тях, седеше си, беше си качил краката на бюрото, хрупаше ябълка и четеше вестник.

После чухме как някой шумно се изкашля и всички се обърнаха. Входната врата беше отворена и там беше застанал един господин с много недоволен вид.

Всички приятелчета на татко спряха да се майтапят и се върнаха по бюрата си. Господин Барлие си смъкна краката, метна вестника в едно чекмедже заедно с огризката от ябълката и започна да пише. Справи се адски бързо, макар и дебел. Господин Патмуй чукаше по машината, ама едва ли се получаваше нещо, понеже ръцете му бяха омотани с лентата, също както татко държи вълната, докато мама я навива на кълбо.

Татко се приближи до господина и му каза:

– Господине, жена ми и синчето ми минавали наблизко и решили да ме изненадат, та се отбиха насам.

После татко се обърна към нас и ни каза:

– Скъпа, Никола, да ви представя господин Мушбум.

Господин Мушбум се усмихна само с уста, ръкува се с мама, каза, че му е драго, погали ме по косата и ме попита дали се уча добре в училище и дали слушам. Нищо не спомена за чинии. После господин Мушбум погледна самолетчето, което държах в ръка, каза ми, че си имам хубаво самолетче, а него наистина си го биваше, самолетчето де. Само то се беше получило; останалите не, бях ги нахвърлял по пода.

– Да ви го подаря, ако искате – казах аз на господин Мушбум.

Тогава господин Мушбум наистина се разкикоти, взе самолетчето, огледа го, спря да се кикоти и очите му станаха като твърдо сварените яйца, които мама приготвя, когато ходим на екскурзии.

– Ама това е договорът с Трипен! – извика господин Мушбум. – Утре сутринта Трипен трябва да дойде да го подпише!

Аз се разплаках, казах, че съм намерил листата на бюрото на господин Дюпарк и съм взел изписани, за да не хабя чиста хартия. Господин Мушбум се държа много мило, каза ми, че няма нищо, че господин Дюпарк и колегите му с най-голямо удоволствие ще съставят наново договора, дори да трябва да останат до късно тази вечер.

Когато си тръгнахме с мама, татко и неговите приятелчета работеха съвсем безшумно, а господин Мушбум се разхождаше между масите с ръце зад гърба, както правеше нашият възпитател Бульона, когато имахме контролно по аритметика.

Адски ми се иска да порасна бързо и да не ходя вече на училище, а да работя в някоя служба като моя татко!

Рюфюс ни разправи как се видял с братовчед си Никез, дето е скаут, и Никез му показал страхотни игри, които скаутите били научили от червенокожите.

– Да не би червенокожите да идват да учат скаутите на разни игри? – попита Жофроя.

– Да, господинчо – отвърна Рюфюс. – Адски полезни работи, примерно как се пали огън, като се търкат камъни и клечки, и най-вече как се върви по дия, за да отидеш да освободиш пленници.

– Какво е това, да се върви по дия? – попита Клотер.

Рюфюс обясни:

– Ами червенокожите оставят белези, разни камъни, клони, пера, а за другите това е дия, те вървят, като следват белезите, и ще е адски добре за нашата банда, ако се научим да правим така. Тогава, като се бием с враговете и някой бъде пленен, може да остави дия за приятелчетата, пък те да се приближат незабелязано и – бам! – да освободят плененото приятелче.

Тука всички се съгласихме, ние обичаме полезните игри. Тогава Рюфюс предложи всички да се срещнем утре, в четвъртък, който не е учебен ден, в кварталната градинка.

– Защо не в запустелия двор? – попита Жоашен. – В запустелия двор е по-спокойно.

– Много е тясно – заяви Рюфюс, – веднага ще открием пленника. А и виждал ли си някога червенокожи да следват дия в запустял двор?

– Да не би пък ти да си ги виждал да следват дия в градинка? – попита Жоашен.

– Вижте сега – каза Рюфюс, – които искат да се научат да вървят по дия като червенокожите, утре след обема ще дойдат в градинката, а на останалите много им здраве.

В четвъртък, след като се наобядвахме, всички се събрахме в градинката. Градинката в нашия квартал е жестока, в нея има езеро, разни дами, които плетат и си говорят, бебешки колички, трева, дървета и един пазач с бастун и със свирка, който забранява да ходим по тревата и да се катерим по дърветата.

– Аз ще поставя знаци по дията – рече Рюфюс – и ще отида да се скрия, аз ще съм пленникът, дето са го отвели враговете. Вие ще следвате знаците и ще дойдете да ме освободите.

– А как ще разпознаем знаците? – попита Мексан.

– Ще взема камъчета от алеите – обясни Рюфюс – и ще направя от тях купчинки. Вие ще минавате от купчинка на купчинка. Ама да внимавате! Враговете не бива да ви видят; затова ще пълзите, както правят червенокожите.

– А, не – рече Алсест. – Аз няма да пълзя. Не искам да си изцапам сандвича.

– Трябва да пълзиш – каза Рюфюс, – иначе враговете ще те видят.

– Толкоз по-зле за враговете – отвърна Алсест. – Враговете много да не гледат, щото аз няма да пълзя!

– Щом няма да пълзиш, не си червенокож и не си от бандата! – извика Рюфюс.

Алсест му се изплези, а езикът му беше целият в трохи, и се канеха да се сбият. Аз обаче предложих да не губим време, а да се престорим, че Алсест пълзи и че враговете не го виждат. Всички се съгласиха.

– Добре – каза Рюфюс. – Аз ще приготвя знаците по дията, а вие се обърнете и не ме гледайте.

Ние се обърнахме и Рюфюс тръгна.

– Трябва ни вожд – рече Жофроа. – Предлагам аз да съм.

– Защо пък ти? – попита Йод. – Всеки път едно и също. Все тоя палячо гледа да стане вожд. Няма да стане! Не, господинчо, няма!

– Аз ли съм палячо? – попита Жофроа.

Аз обаче казах, че е тъпо да се бием за такова нещо. А и при червенокожите вожд става най-старият.

– Къде пък си видял такова нещо бе, тъпак? – попита ме Жофроа.

– Видял съм го в една книга, която ми подари леля Дороте – отвърнах аз. – Я само да повториш, че съм тъпак!

– Най-стар съм аз – заяви Клотер.

Клотер наистина е най-стар в класа. Когато бил малък, повторил една година в яслите. Ние пък адски се разкикотихме, когато си представихме Клотер като вожд на нещо. Накрая решихме, че все едно вождът е останал в лагера, а ние сме най-добрите воители, изпратени от него да освободят пленника.

– Да, ти си палячо! – каза Йод на Жофроа.

И те се сбиха, а ние ги наобиколихме. Тогава чухме някой да свири здравата и пазачът пристигна тичешком, размахвайки бастуна си.

– Престанете! – извика той. – Наблюдавам ви, откакто сте влезли в градината! Ако се държите като диваци, всичките ще ви изхвърля! Ясно ли е?

– Човек вече няма спокойствие в тази градина – обади се една дама. – С това свирене събудихте детенцето! Ще подам оплакване!

Дамата седеше на една пейка наблизо. Прибра си плетивото, стана и взе да тика една количка, а в нея имаше бебе, което адски пицеше. Пазачът стана целият червен, отиде при дамата, взе да ѝ говори, като ни сочеше с бастуна си, и дамата седна отново, почна да люлее количката, бебето издаде разни звуци и спря да пици.

– Знаците са готови! – каза ни Рюфюс, който се беше върнал и беше с много мръсни ръце.

– Какви знаци? – попита Клотер.

– Знаците по дирята, тъпако! – отвърна Рюфюс. – Сега вие няма да гледате, ще броите до сто, а аз ще се скрия.

Рюфюс пак си тръгна, ние почнахме да броим, а когато се обърнахме, Рюфюс никъде не се виждаше. Всички се проснахме на земята и взехме да пълзим, с изключение на Алсест, който се преструваше, че го прави, и ядеше баничка. Не бяхме открили още нито един знак от дирята, когато пазачът се върна.

– Какво ви става, та се влачите по земята? – попита пазачът, а едното му око беше по-малко от другото.

– Всички пълзим, понеже ще освобождаваме едно приятелче, пък не бива да ни видят враговете – обясни Алсест.

– Аха – добави Йод. – Вървим по диря, като червенокожите.

Всички пълзахме около пазача и му обяснявахме – и изведнъж се чу силно изсвирване.

– Безобразие! – извика дамата. – Ще подам оплакване! Познавам един депутат!

И си тръгна с количката и с бебето, което вдигаше жестока врява, а пазачът хукна подир нея.

Тогава пристигна Рюфюс, беше страшно сърдит.

– Какво става бе! – извика той. – Ще вървите ли по дирята, или няма да вървите? Стойте си тука и си говорите, а аз ви чакам! Затворете си очите, бройте до сто и ме търсете! Така де, какво сега, ама работа!

Всички лежахме на земята със затворени очи и брояхме, и изведнъж чухме гласа на пазача, който крещеше:

– Абе полудяхте ли всички? Стига сте мърморили там, отворете си очите и станете, като ви говоря! Я кажете първо къде е хулиганчето, което има свирка?

– Пленник е – отговори Мексан. – Тъкмо него търсим. Обаче по дирята има знаци, със сигурност ще го открием.

– Вън! – изрева пазачът. – Всички вън! Отивайте да играете другаде! Да не съм ви видял повече! Вън, че ще ви натикам в затвора!

Тогава всички се изправихме с изключение на Алсест, който си беше прав, и избягахме. Жоашен предложи да отидем в запустелия двор, където хубаво си поиграхме футбол с една консервена кутия.

Рюфюс пък се бил скрил на едно дърво в градината и пазачът му хванал дирята – та Рюфюс го освободил баща му.